

af, hvordan vores energisektor og transportsektor bliver skruet sammen.

Derfor er der også her på falderebet en sidste appel til regeringen, hvis den virkelig ønsker bred konsensus i dansk energipolitik. Den burde sige: Skulle vi ikke give det i hvert fald en chance og prøve at tage en enkelt forhandlingsrunde om det?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Anne Grete Holmsgaard som ordfører.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

For få dage siden var det 5 måneder siden, at regeringen første gang præsenterede sit forslag til Danmarks kvotefordelingsplan, den, der også hedder »Den nationale allokeringsplan«.

Hvad handler det om? Det handler om, hvor mange CO₂-kvoter energisektoren og de største danske virksomheder skal have lov til at bruge i perioden frem til 2012. Det dækker over 40 pct. af det danske udslip af CO₂, så det er en meget vigtig del af dansk energipolitik.

Vi har siden december, da den blev præsenteret første gang i overskrifter, men også forud for det, adskillige gange opfordret regeringen til at gå i forhandlinger om, hvordan kvoteplanen skal være. Vi har hver gang enten fået henholdende svar eller et direkte nej. Jeg må sige, at det synes jeg er et meget stort problem, og jeg synes også, at regeringen har et troværdighedsproblem med det. For regeringen har været ude og sige adskillige gange, jo ikke mindst i forbindelse med præsentationen af regeringens energiskitse i januar, at den gerne ville have en stor forhandling, den gerne ville have en bred forhandling, og den gerne ville have en bred aftale om Danmarks energipolitik.

Kl. 13.15

Hvis man så på forhånd udelukker over 40 pct. af Danmarks CO₂-udslip, er det jo ikke noget særlig godt svar at komme med at sige, at man gerne vil have en bred aftale. Jeg synes faktisk, at det er meget negativt fra regeringens side, og jeg vil sige, at det er bedre at slå bak på et tidspunkt og sige: O.k., vi har så måske ikke lige været helt opmærksomme på, at vi skulle gøre det her. Og så kunne man sige: Vi vil godt forhandle i dag.

Det her hænger jo også sammen med, at den plan, regeringen har lavet, og som ikke er godkendt i EU, er baseret på, at der skal hentes et vist antal ton CO₂-udslip uden for den kvote-

dækkede sektor. Regeringen har jo erkendt, at der skal forhandles med os andre om det. Men der skal altså ikke forhandles om den store pulje. Jeg synes, at det er meget betænkeligt.

Fra en taktisk betragtning forstår jeg heller ikke, at regeringen ikke vil forhandle om det. For når man ser selve forslaget, må man jo sige, at mange af tallene er så usikre, at man risikerer at få en manko. Man risikerer ikke at nå det, som man siger man vil nå, og hvor man har sagt, at man vil nå det. Regeringen har altså bekræftet, at den vil nå reduktionen på 21 pct. i CO₂-udslippet i 2012. Men hvad nu, hvis man ikke når det? Hvad nu, hvis vi andre har ret i, at en række af tallene er så usikre, at der er stor risiko for, at man rent faktisk ikke når det? Hvad vil man så gøre? Der er faktisk ikke nogen plan for det. Det her diskuterede vi også under førstebehandlingen, men der eksisterer ikke en plan for, hvordan man vil dække det hul, som man kan risikere opstår.

Vi har adskillige gange foreslået, at det, man gør, er, at staten holder nogle kvoter tilbage, altså at man ikke deler alle kvoterne ud til energisektoren og til industrien, men holder på en pose kvoter. Går det sådan, at Danmark overholder alle forpligtelser, så kan man gå ud og sælge de kvoter på markedet. Går det ikke sådan, har man den mulighed, at man lader dem blive liggende i skuffen eller makulerer dem, eller hvad man nu vil gøre, og så har man faktisk sikret sig. Jeg synes sådan set, at det er en ret god måde at gøre det på. Det har regeringen ikke villet sige ja til. Derimod

har den sagt: Jamen så må vi jo tage den ovre i den ikkekvotebelagte sektor. Det vil sige, at det, hvis der er en linje i det, regeringen siger, så er derovre, hvor den er nødt til at forhandle med os, hvis der skal være troværdighed i det, den har sagt. Vi skal ligesom lægge ryg til, vi skal være med til at feje op, men vi kan ikke blive inddraget i forhandlingerne om kvoten. Synes ministeren, at det er en fair måde at gå frem på, at det er en rimelig måde? Hvis ministeren nu et øjeblik prøver at forestille sig, at han sad i oppositionen, ville han så synes, at det her var en fair måde at gå frem på, hvor man sagde: Nej, det her kan vi ikke forhandle med jer, men vi vil godt se, om ikke vi kan bruge jer, når der eventuelt skal fejes op?

En anden mulighed for at feje op er jo den mulighed, der består i at gå til Rusland eller Ukraine og købe varm luft. Det har regeringen hidtil afvist at ville. Men jeg må sige, at jeg er